

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Poznaniu
WYDZIAŁ II
tel. 0 61 8 566 741

Dnia 11 kwietnia 2007 r.
Sygn. akt II SA/Po 70/07

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt Sądu

Zbigniew Gelzok
Ogólnopolskie Stowarzyszenie
Przeciwdziałania Elektroskażeniom
„PRAWO DO ŻYCIA”
ul. Strażacka 2B
35-312 RZESZÓW

DORĘCZENIE ODPISU WYROKU

W wykonaniu zarządzenia z dnia 03 kwietnia 2007 r. sekretariat Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego doręcza Panu/Pani – jako stronie/pełnomocnikowi – odpis wyroku z dnia 21 marca 2007 r. wraz z uzasadnieniem.

Sekretarz

POUCZENIE

1. Od powyższego wyroku przysługuje skarga kasacyjna do Naczelnego Sądu Administracyjnego, w terminie 30 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem, za pośrednictwem tutejszego Sądu. Skarga kasacyjna złożona po upływie tego terminu zostanie odrzucona (art. 178 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi; Dz.U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.).
2. Skarga kasacyjna pod rygorem odrzucenia powinna być sporządzona przez pełnomocnika będącego:
adwokatem lub radcą prawnym, albo doradcą podatkowym – w sprawach obowiązków podatkowych lub rzecznikiem patentowym – w sprawach własności przemysłowej.
3. Strona może wystąpić do Sądu o przyznanie jej prawa pomocy przez ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na urzędowym formularzu określonym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. (Dz.U. Nr 227, poz. 2245). Złożenie tego wniosku nie przerywa biegu terminu do wniesienia skargi kasacyjnej.
4. Urzędowe formularze, o których mowa w ust. 3 są udostępniane w budynkach wszystkich wojewódzkich sądów administracyjnych oraz w budynku Naczelnego Sądu Administracyjnego, w urzędach gmin a także w internecie pod adresem: <http://www.nsa.gov.pl/>
5. Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadomić Sąd o każdej zmianie swego miejsca zamieszkania lub siedziby. W razie zaniedbania tego obowiązku pismo sądowe pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia chyba, że nowy adres jest Sądowi znany.

Sygn. akt II SA/Po 70/07

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2007 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Barbara Drzazga
Sędziowie	Sędzia NSA Jolanta Szaniecka /spr./ Sędzia WSA Wiesława Batorowicz
Protokolant	Sekretarz sądowy Dobrosława Sobczak

po rozpoznaniu w Poznaniu na rozprawie w dniu 21 marca 2007 r.
przy udziale

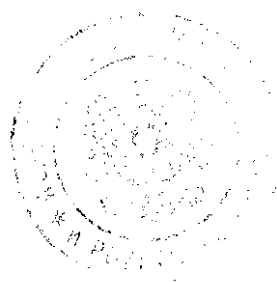
sprawy ze skargi **Stefana Stypińskiego**
na decyzję Wojewody Wielkopolskiego
z dnia 12 grudnia 2006 r. nr **WI.Le.4.71110-23/2006**
w przedmiocie odmowy uchylecia po wznowieniu postępowania decyzji w
sprawie wydania pozwolenia na budowę;

- I. **uchyla zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję Starosty Kościańskiego z dnia 12 października 2006 r. nr ABS-7351-26/14/05,**
- II. **zasądza od Wojewody Wielkopolskiego na rzecz skarżącego kwotę 200 zł (słownie dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych,**
- III. **określa, że zaskarżona decyzja nie może być wykonana.**

/-/ W.Batorowicz

/-/ B.Drzazga

/-/ J.Szaniecka

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu
100-000 Poznań, ul. ...
100-000 Poznań, ul. ...

Sygn. akt II SA/Po 70/07

Uzasadnienie

Decyzją ostateczną z dnia 27 grudnia 2005 r. sprostowaną postanowieniem z dnia 16.V.2006 r. Starosta Kościański, na podstawie art. 28, art. 33 ust. 1, art. 34 ust. 4 i art. 36 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz.U. z 2003 r. Nr 207 poz. 2016 ze zm.) zatwierdził projekt budowlany i udzielił Polskiej Telefonii Cyfrowej Sp. z o.o. w Warszawie pozwolenia na budowę obejmującą budowę wieży antenowej z antenami sektorowymi i mikrofalowymi, kontenera technicznego kat. XXIX i wjazdu kat. IV, na nieruchomości położonej w Kościanie przy ul. Składowej, na działce o nr ewid. 3356/11.

Wnioskiem z dnia 4 lipca 2006 r. grupa mieszkańców przy ul. Składowej i Gostyńskiej w Kościanie, w tym Stanisław Grygier i Stefan Stypiński wnieśli o „włączenie ich do postępowania” w sprawie budowy masztu telefonii komórkowej. Podali, że jako właściciele nieruchomości położonych w bliskim sąsiedztwie inwestycji są stronami tego postępowania. Ponadto wyjaśnili, że o okolicznościach stanowiących podstawę do wznowienia postępowania dowiedzieli się 19 czerwca 2006 r.

Starosta Kościański postanowieniem z dnia 26 lipca 2006 r. na podstawie art. 145 § 1 pkt 4 kpa i art. 150 § 1 kpa, działając na wniosek Stanisława Grygiera i Stefana Stypińskiego wznowił postępowanie zakończone decyzją z dnia 27 grudnia 2005 r. udzielającą pozwolenia na budowę.

Następnie decyzją z dnia 12 października 2006 r., na podstawie art. 151 § 1 pkt 1 kpa w związku z art. 145 § 1 pkt 4 kpa odmówił uchylecia decyzji Starosty Kościańskiego z dnia 27 grudnia 2005 r. ze względu na brak podstaw do jej uchylecia.

W uzasadnieniu powołanej decyzji przedstawiono następujące ustalenia i wnioski.

Zgodnie z art. 28 ust. 2 Prawa budowlanego stronami postępowania w sprawie pozwolenia na budowę są: inwestor oraz właściciel, użytkownicy wieczysti lub zarządcy nieruchomości znajdujących się na obszarze oddziaływania obiektu. Artykuł 143 kodeksu cywilnego stanowi, że w granicach określonych przez społeczno-gospodarcze przeznaczenie gruntu, własność gruntu rozciąga się na przestrzeń nad i pod jego powierzchnią.

Z raportu w sprawie oddziaływania na środowisko oraz z projektu budowlanego wynika, że nieruchomości Stanisława Grygiera o numerach geod. 3336, 3356/10 i 3356/13 oraz Stefana Stypińskiego o nr geod. 3332/2 znajdują się w obszarze oddziaływania przedmiotowej inwestycji. Dlatego wskazane wyżej osoby uznano za strony postępowania w sprawie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę przedmiotowej inwestycji. Natomiast decyzją z dnia 26.VII.2006 r. nr ABŚ-7356-1/41/2006 odmówiono wznowienia postępowania Mirosławowi Tomaszewskiemu i innym osobom, gdyż nie byli stronami w powyższej sprawie.

W toku postępowania wznowieniowego Stefan Stypiński zarzucił, że wieża antenowa zbudowana została w niewłaściwym miejscu, gdyż jego zdaniem winna być usytuowana na obrzeżach miasta. Zwrócił też uwagę, że wysokość wieży antenowej przewyższa odległość od jego posesji. Ponadto oświadczył, że w trakcie budowy zabetonowano istniejący, ceglany fundament. Uwagi Stanisława Stypińskiego dotyczące realizacji budowy przekazane zostały Powiatowemu Inspektorowi Nadzoru Budowlanego w Kościanie.

Dokumentacja złożona przez inwestora tj. Polską Telefonię Cyfrową Spółka z o.o. zawierała wszystkie załączniki, niezbędne do wydania pozwolenia na budowę. Inwestor przedłożył decyzję ustalającą lokalizację inwestycji celu publicznego z dnia 29.IV.2005 r., która uprawomocniła się 23.V.2005 r., decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia z dnia 28.XI.2005 r., która stała się ostateczna w dniu 15.XII.2005 r. oraz raport oddziaływania na środowisko z listopada 2005 r. sporządzony przez Agnieszkę Sadowską. Dokumentacja projektowa sporządzona została przez osobę o odpowiednich uprawnieniach i zawiera wszystkie wymagane przepisami oświadczenia i uzgodnienia, a nadto jest zgodna z zapisami decyzji o ustaleniu lokalizacji celu publicznego i decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia. Dlatego nie znaleziono podstaw do zakwestionowania lokalizacji obiektu ze względu na jego wysokość i odległość w stosunku do działki Stefana Stypińskiego. Ponadto zgodnie z art. 34 ust. 2 Prawa budowlanego stwierdzono, że zakres i treść projektu budowlanego są dostosowane do specyfiki i charakteru obiektu oraz stopnia skomplikowania robót budowlanych. Odpowiada on również zapisom decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz spełnia wymogi stawiane przez Prawo budowlane, w szczególności art. 32, 33, 34 i 35.

W sprawie nie zachodziła potrzeba uzgodnienia dokumentacji z Konserwatorem Zabytków. Sprawa dotycząca istniejącego fundamentu może być objęta postępowaniem przed inspektorem nadzoru budowlanego.

Wobec uznania Stanisława Grygiera i Stefana Stypińskiego za strony postępowania, uwzględniono wymogi wynikające z art. 5 Prawa budowlanego.

Z dokumentacji oraz raportu oddziaływania na środowisko wynika, że obszary o przekroczonym dopuszczalnym poziomie elektromagnetycznego promieniowania wystąpią na znacznej wysokości (powyżej 50,3 m npt) w miejscach, do których ludność nie będzie miała fizycznego dostępu. Z raportu również wynika, że spełnione są warunki określone w rozporządzeniu Ministra Środowiska z 30.X.2003 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymywania tych poziomów (Dz.U. Nr 199 poz. 1883) co dowodzi, że inwestycja nie spowoduje wzrostu uciążliwości dla terenów sąsiednich, ponieważ zachowane są dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych.

W związku z powyższym nie znaleziono podstaw do uchylenia decyzji z 27.XII.2005 r. dotyczącej zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę wieży antenowej z antenami sektorowymi i mikrofalowymi oraz kontenera technicznego wraz z wjazdem, na nieruchomości położonej w Kościanie przy ul. Składowej nr działki 3356/1.

Stefan Stypiński wniósł od powyższej decyzji odwołanie, zarzucając jej niezgodność z „prawem międzynarodowym” poprzez lokalizację inwestycji na terenach skupisk ludzkich.

Wojewoda Wielkopolski decyzją z dnia 12.XII.2006 r. utrzymał w mocy decyzję organu I instancji.

Podzielając stanowisko zaprezentowane w zaskarżonej decyzji Wojewoda podkreślił, że budowa stacji wieżowej telefonii komórkowej, ze względu na jej rodzaj i charakter winna być poprzedzona ostatecznymi decyzjami władz samorządowych, lokalizujących te budowle i ustalających uwarunkowania środowiskowe.

W rozpoznawanej sprawie wydano decyzję o lokalizacji oraz decyzję w sprawie środowiskowych uwarunkowań na realizację przedsięwzięcia - w obu przypadkach decyzje były ostatecznymi i nie stwierdzały przeciwwskazań dla budowy stacji w zaproponowanym miejscu. Emitowane przez stację fale elektromagnetycznego

promieniowania będą występowały na wysokości powyżej 50,3 m, a więc w miejscach, gdzie ludność nie ma fizycznego dostępu.

Stefan Stypiński wniósł na powyższą decyzję skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Domagając się jej uchylenia skarżący zarzucił, iż została ona wydana bez należytego wyjaśnienia stanu faktycznego i poprzez oparcie rozstrzygnięcia na raporcie w sprawie oddziaływania pola elektromagnetycznego na środowisko, który posiada braki w zakresie pomiarów promieniowania tego pola i jego szkodliwości dla mieszkających w pobliżu osób. Wskazał też, że w postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania na środowisko nie zorganizowano jakiegokolwiek spotkania z właścicielami sąsiednich nieruchomości.

Na rozprawie sądowej skarżący uzupełnił zarzuty skargi podnosząc, że zaskarżona decyzja narusza nadto art. 151 § 1 pkt 1 kpa.

W odpowiedzi na skargę organ odwoławczy wniósł o jej oddalenie wskazując, że w istocie zarzuty skargi dotyczą decyzji lokalizacyjnej oraz raportu oddziaływania na środowisko, które nie podlegają nadzorowi Wojewody.

W toku postępowania sądoadministracyjnego swój udział w sprawie zgłosiło Stowarzyszenie o nazwie: Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektrosmakażeniom „Prawo do Życia” w Rzeszowie, które postanowieniem z dnia 21 marca 2007 r. zostało dopuszczone do udziału w charakterze uczestnika postępowania.

Działający w imieniu powołanego wyżej Stowarzyszenia Zbigniew Gelzok poparł skargę. Ponadto dodał, że projekt budowlany nie spełnia warunków określonych w § 11 ust. 2 pkt 10 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Wznowione postępowanie administracyjne kończy się wydaniem jednej z decyzji przewidzianych w art. 151 kpa, do których należy decyzja o odmowie uchylenia decyzji dotychczasowej (art. 151 § 1 pkt 1 kpa). Tej treści rozstrzygnięcie może być wydane jedynie w sytuacji, gdy po przeprowadzeniu

postępowania określonego w art. 149 § 2 kpa organ stwierdził brak podstaw do uchylenia decyzji dotychczasowej na podstawie art. 145 § 1 lub 145a kpa, a zatem ustalił, że nie wystąpiła żadna z przesłanek wznowieniowych. W takiej też sytuacji organ nie przechodzi do etapu merytorycznego rozpoznania sprawy.

W niniejszej sprawie organ I instancji wydał decyzję opartą o art. 151 § 1 pkt 1 kpa pomimo, że w jej motywach jednoznacznie stwierdził, że zaistniały podstawy z art. 145 § 1 pkt 4 kpa do wznowienia na wniosek między innymi skarżącego postępowania administracyjnego zakończonego decyzją ostateczną z 27 grudnia 2005 r., udzielającą pozwolenia na budowę. Ponadto organ ten merytorycznie rozpoznał sprawę i w następstwie dokonanej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego stwierdził, że „nie znalazł podstaw do uchylenia” decyzji dotychczasowej.

~~Nie budzi więc wątpliwości, że rozstrzygnięcia zawartemu w podstawie decyzji~~
pierwszoinstancyjnej i powołanej tam podstawie prawnej, a oznaczających brak podstaw wznowieniowych nie odpowiada treść ustaleń i wniosków zawartych w uzasadnieniu decyzji.

Te ustalenia i wnioski organu I instancji zdają się natomiast wskazywać, że w sprawie faktycznie zastosowano art. 146 § 2 kpa, który stanowi, że nie uchyla się decyzji w przypadku, jeżeli w wyniku wznowienia postępowania mogłaby zapaść wyłącznie decyzja odpowiadająca w swej istocie decyzji dotychczasowej. Jednak w takim przypadku treść rozstrzygnięcia kończącego postępowanie wznowieniowe musi odpowiadać wymogom art. 151 § 2 kpa, tj. ograniczać się do stwierdzenia wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa i do wskazania okoliczności, z powodu których nie uchylono tej decyzji.

Powyższe uwagi oznaczają, że decyzja organu I instancji i utrzymująca ją w mocy decyzja organu odwoławczego wydane zostały z naruszeniem art. 151 § 1 pkt 1 i art. 152 § 2 kpa w stopniu, który miał istotny wpływ na wynik sprawy.

Przechodząc do oceny dalszych zarzutów skargi należy wyjaśnić, że zgodnie z art. 55 ustawy z 23.III.2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. Nr 80 poz. 717 ze zm.) decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego wiąże organ wydający decyzję o pozwoleniu na budowę. Zatem organ budowlany nie może kształtować warunków lokalizacji odmiennie od ustalonych w takiej decyzji. Dlatego zarzuty skarżącego tej kwestii dotyczące nie mogły być uznane za uzasadnione.

Z kolei zagadnienia dotyczące bezpośredniego i pośredniego wpływu inwestycji na zdrowie i warunki życia ludzi, a także kwestie związane z wymogami, jakie winien spełniać raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko są oceniane i analizowane w odrębnym postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania na środowisko (art. 47 i nast. ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska - t.jedn. Dz.U. Nr 129 z 2006 r. poz. 902).. Takie postępowanie, w odniesieniu do przedmiotowej wieży antenowej i kontenera technicznego zostało przeprowadzone i zakończone decyzją ostateczną o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia z dnia 28.XI.2005 r. Zarzuty skargi, dotyczące wskazanego wyżej postępowania, nie mogły być przedmiotem oceny Sądu w niniejszej sprawie.

Wydanie zaskarżonej decyzji i poprzedzającej ją decyzji organu I instancji w warunkach, o których mowa w art. 145 § 1 pkt 1 lit. c w związku z art. 135 ustawy z 30.VIII.2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153 poz. 1270 ze zm.) czyni koniecznym uchylenie obu decyzji. Dlatego orzeczono jak w pkt. I sentencji.

Rozpoznając ponownie niniejszą sprawę organ orzekający winien mieć na uwadze, że zaistnienie podstawy wznowieniowej, którą w rozpoznawanej sprawie przewiduje art. 145 § 1 pkt 4 kpa wyłącza możliwość wydania decyzji z art. 151 § 1 pkt 1 kpa. Natomiast zastosowanie przesłanki z art. 146 § 2 kpa i w konsekwencji wydanie decyzji określonej w art. 151 § 2 kpa może nastąpić tylko w przypadku, gdy w wyniku ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy, okaże się, że są podstawy do jej rozstrzygnięcia tak, jak została ona rozstrzygnięta decyzją ostateczną z 27.XII.2005 r. (decyzją dotychczasową). Ponieważ zarówno decyzja o lokalizacji celu publicznego, jak i decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, wiążą organ wydający decyzję o pozwoleniu na budowę (art. 55 cyt. wyżej ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, art. 56 ust. 9 ustawy z 27.IV.2001 r. Prawo ochrony środowiska - Dz.U. z 2006 r. Nr 129 poz. 902) to organ winien wypowiedzieć się, czy projekty budowlane spełniają wymogi obu decyzji. Taki obowiązek wynika zresztą z art. 35 ust. 1 pkt 1 Prawa budowlanego. Nie wystarczy zatem jedynie lakoniczne stwierdzenie o takiej zgodności, jak to uczynił organ pierwszoinstancyjny. Należy przy tym dodać, że decyzja o ustaleniu

lokalizacji inwestycji celu publicznego z dnia 29.IV.2005 r. przewidywała między innymi potrzebę uzgodnienia projektu budowlanego z Państwowym Wojewódzkim Inspektorem Sanitarnym w Poznaniu. W tej kwestii, pomimo braku wskazanego uzgodnienia, organy obu instancji nie wypowiedziały się, jakkolwiek pewne argumenty zamieszczono w piśmie organu I instancji z dnia 20 czerwca 2006 r. adresowanym do Wielkopolskiego Urzędu Wojewódzkiego w Poznaniu. Brak jednak zajęcia stanowiska tak w zaskarżonej decyzji jak i decyzji pierwszoinstancyjnej uniemożliwia Sądowi ocenę tej kwestii.

Orzeczenie o kosztach sądowych oraz określenie, że zaskarżona decyzja nie może być wykonana znajdują swoje oparcie w art. 200 i art. 152 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

W.Batorowicz

/-/ B.Drzazga

/-/ J.Szaniecka

za nieobecnego sędziego

/-/ B.Drzazga

MK

zgodność z oryginałem

[Signature]
Marta Kaszuba